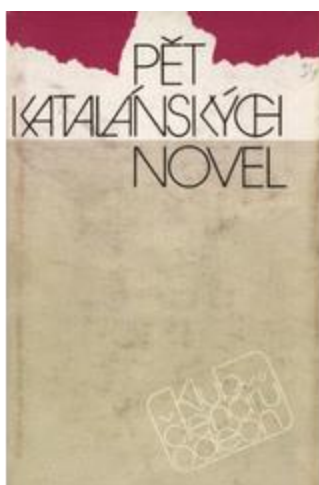

Schejbal, Jan

Autor článku: Michal Brabec - 22. 6. 2021

Literatury

AKTUALITA **BELETRIE ZAHRANIČNÍ**

Překladatel z katalánštiny Michal Brabec se v krátké vzpomínce ohlíží za svým učitelem Janem Schejbalem. Připomenutí nadšeného propagátora katalánského jazyka a literatury se však bohužel nese ve smutném tónu.

Vzpomínka na dr. Jana Schejbala (16. 11. 1942 – 20. 6. 2021)

„Plamen jeho svíčky zhasl a on už nic neviděl ani neprožil. Nic víc. Ani nemohl říct, kde to jsem, protože už nebyl nikde.“ Těmito slovy končí román **Jauma Cabrého** *Přiznávám, že...*, který roku 2015 jako svůj poslední překlad vydal doyen české katalanistiky **Jan Schejbal**. Žádný nový již bohužel nepřidá, plamen jeho pomyslné svíčky pohasl v neděli 20. června.

Ve věku 78 let odešel člověk, jemuž vděčíme za zprostředkování celé řady předních děl katalánské literatury. Za všechny autory jmenujme alespoň **Mercè**

Rodoredovou, Salvadora Espriu, Pereho Calderse, Manuela de Pedrolo anebo právě Cabrého – za převod již v úvodu zmiňované tisícistránkové umělecky náročné prózy byl

Schejbal nominován na Cenu Josefa Jungmanna za překlad.

Rodák z Jičína (nar. 16. listopadu 1942) se s katalánštinou seznámil během studií oboru španělština a výtvarná výchova na FF UK. Po absolvování vysokoškolského studia nastoupil v roce 1966 na ministerstvo kultury, kde působil následujících osm let jako pracovník odboru zahraničních styků. Nicméně již roku 1969 navázal spolupráci s nakladatelstvím Odeon, jehož zaměstnancem se stal roku 1974. A právě „odeonských“ dvacet let bylo Schejbalovým nejplodnějším obdobím.

Schejbalův neobyčejný přínos však nespočívá jen v překladech samotných. K poznávání katalánské literatury u nás přispěl například i *Slovníkem spisovatelů Španělska a Portugalska* (Libri, 1999), v jehož rámci představil více než 150 katalánsky píšících autorů a celou sekci opatřil úvodní studií.

Od druhé poloviny 90. let navíc spolupracoval s Lektorátem katalánštiny FF UK (dnešní Centre Carlemany de Llengua Catalana), kde studentům i zájemcům z řad široké veřejnosti poutavě přibližoval jak literaturu, tak i dějiny a kulturu všech katalánsky hovořících oblastí. A také vedl překladatelský seminář – tato páteční setkávání byla natolik podnětná a poučná, že jsem se jich sám opakovaně účastnil několik let.

Za svůj dlouholetý přínos v oblasti šíření katalánské kultury byl roku 2006 vyznamenán v Barceloně cenou Premi Batista i Roca.

Po roce 2015, tedy po českém vydání Cabrého monumentálního románu, již více nepřekládal, neboť se rozhodl plně se soustředit na dokončení svého životního díla: prvního akademického česko-katalánského a katalánsko-českého slovníku. V něm chtěl svým nástupcům předat dlouholeté znalosti a zkušenosti a poskytnout jim užitečný nástroj pro překládání katalánské literatury.

Vedle rozdělané práce na slovníku – nedokončeného, ale zcela určitě již prakticky hotového – po sobě Jan Schejbal zanechal také několik doposud nevydaných překladů: Rodoredové *Rozbité zrcadlo*, výbor z Caldersovy povídkové tvorby či rytířský román *Curial a Guelfa*.

Ačkoli se mi při našem posledním rozhovoru, pouhé čtyři dny před svým skolem, svěřil, že se necítí vůbec dobře, rozhodně jsem nečekal, že spolu hovoříme naposledy... Avšak vzpomínka na něho, kterou si v sobě ponesu, je trvalá – v mém životě totiž sehrál stejně zásadní roli jako senyor Emili v životě Agustího Vilamata: „nakazil“ mě láskou ke katalánštině a její literatuře.

Poznámka:

Zajisté lze sáhnout po některém z jeho překladů, ale Jana Schejbala si můžete připomenout také v [rozhovoru pro stanici Vltava](#) či prostřednictvím studie [Osobnost překladatele Jana Schejbala a jeho vliv na recepci katalánsky psané literatury u nás](#).

© Michal Brabec